

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. T. H.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2024, č. j. 33 Az 3/2024-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou dne 13. 2. 2024 ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce (stěžovatel) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2024, č. j. OAM-1405/ZA-ZA11-HA13-2023, jímž žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 15. 10. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 10. 2023 uvedl, že je vietnamské státní příslušnosti, národností Kinh, katolického vyznání, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Stěžovatel má dle svých slov přítelkyni T. T. H. P., nar. X, a nezletilé syny B. Q. P., nar. X, a B. L. P., nar. X (dle přiložených rodných listů je ovšem stěžovatel uveden jako otec pouze u staršího syna uváděné přítelkyně – pozn. NSS), všichni jsou vietnamskými státními příslušníky a mají mít dle tvrzení stěžovatele v ČR povolen trvalý pobyt. Z Vietnamu do ČR stěžovatel přicestoval v roce 2009 za účelem podnikání a od té doby byl v zemi původu třikrát, naposledy v roce 2017. Od roku 2016 měl v ČR povolení k trvalému pobytu. V roce 2018 byl odsouzen k trestu čtyř let odnětí svobody za prodej drog, přičemž ve výkonu trestu odnětí svobody strávil 2 roky. Jeho zdravotní stav je dobrý, ale v minulosti měl „*zánět jater typu B*“ (patrně hepatitida B – pozn. NSS). K důvodům, které jej vedly k podání žádosti, stěžovatel sdělil, že chce zůstat v ČR se svými dětmi, jelikož ještě nejsou dospělé.

[3] Během pohovoru dne 18. 10. 2023 stěžovatel vypověděl, že důvodem jeho vycestování ze země původu v roce 2009 bylo podnikání, přičemž do ČR přicestoval, protože zde od roku 2008 žila jeho mladší sestra. Ve Vietnamu bylo obtížné najít si práci, proto odjel za sestrou do ČR. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče, kterým se dle jeho slov daří dobře. Jako katolíci však mají špatný přístup k úřadům. To platilo i o stěžovateli, ovšem jiné problémy v zemi původu neměl. Do Vietnamu se stěžovatel nechce vrátit, neboť již dlouho žije v ČR, kde je svoboda projevu, zatímco ve Vietnamu je „jiné počasí“ a lidé tam mají „jiné politické názory“. Se svou přítelkyní se seznámil v roce 2015 v ČR. Jiné rodinné příslušníky kromě ní a dětí v ČR nemá, zmiňovaná sestra již žije v Německu. V ČR si vydělával na živobytí provozováním prodejny s potravinami a oblečením. Trvalý pobyt mu byl zrušen z důvodu zmiňovaného odsouzení. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, protože je tu zvyklý a má zde děti a přítelkyni.

[4] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal důvody uváděné stěžovatelem dostatečnými pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pouhá legalizace pobytu stěžovatele na území ČR, k čemuž však slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný ověřoval stěžovatelova tvrzení ohledně rodinných vazeb v evidenci CIS, nicméně žádné jeho rodinné příslušníky v ní nenalezl. Zmiňované rodné listy dle žalovaného prokazují jen to, co je v nich uvedeno. Rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Negativní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nevylučuje pobyt žadatele na území ČR, nicméně tuto otázku, včetně společného života s rodinnými příslušníky, je třeba řešit dle zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalovaný dále uvedl, že v nyní posuzované věci neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (do 1. 7. 2023 se tento institut nazýval humanitárním azylem, přičemž podmínky pro jeho udělení zůstaly v zásadě nezměněny – pozn. NSS). Žalovaný dle svých slov přihlédl k rodinné, sociální a ekonomické situaci stěžovatele, též k jeho věku a zdravotnímu stavu. Stěžovatel je dospělou a praceschopnou osobou. Žalovaný konstatoval, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení národního humanitárního azylu. Životní situaci stěžovatele žalovaný nepovažoval za nikterak mimořádnou, proto se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele, jak vyžaduje § 14 zákona o azylu. Nejedná se o institut, který by měl být záchrannou brzdou v případě, že cizinec vlastní vinou pozbude pobytové oprávnění.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 2. 4. 2024, č. j. 33 Az 3/2024-25, zamítl. Krajský soud předně konstatoval, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále krajský soud zdůraznil, že udělení národního humanitárního azylu je na úvaze žalovaného a soud jeho úvahu přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v zemi původu. Dle krajského soudu žalovaný jasně a srozumitelně odůvodnil, proč neshledal v případě stěžovatele důvody pro udělení národního humanitárního azylu. Stěžovatel neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by udělení této formy mezinárodní ochrany odůvodňovaly. Krajský soud dodal, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty zákona o pobytu cizinců. Dále krajský soud připomněl, že v době podání žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zákon o azylu již neobsahoval institut

pokračování

doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2023, která se žadateli udělovala, pokud by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Proto se již žalovaný nebyl povinen touto otázkou zabývat.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že v žalobě uvedl skutečnosti, na jejichž základě je přesvědčen, že podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany splňuje, krajský soud však tuto námitku shledal nedůvodnou. Potvrdil tak nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí žalovaného, čímž rovněž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Dále stěžovatel citoval závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu k institutu (národního) humanitárního azylu, přičemž dodal, že v průběhu správního i soudního řízení sdělil skutečnosti, na jejichž základě mu měl být národní humanitární azyl udělen. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, vybočil z mezí pro správní uvážení, a krajský soud měl jeho rozhodnutí zrušit, namísto toho podle stěžovatele krajský soud posoudil danou žalobní námitku nedostatečně. Stěžovatel má rovněž za to, že byla nesprávně posouzena též otázka podmínek pro udělení doplňkové ochrany. V jeho případě je totiž dáno skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, protože pokud je *„dán důvod pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, je zřejmé, že tím spíše je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany, když totiž v případě doplňkové ochrany není vyžadován ani prvek pronásledování“*. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Kasační stížnost přitom stěžovatel považuje ve smyslu § 104a s. ř. s. za přijatelnou, což odůvodnil prostřednictvím svého právního zástupce takto: *„Z hlediska posuzování přijatelnosti této kasační stížnosti je pak dle stěžovatele potřebné zmínit skutečnost, že se krajský soud napadeným rozhodnutím dle stěžovatelova názoru odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Taktéž se odklonil ve výkladu pojmu „vážný zločin“ ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.“*

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti považoval své rozhodnutí i napadený rozsudek krajského soudu za správné a zákonné. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v jeho případě šlo o případ zvláštního zřetele hodný pro udělení národního humanitárního azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Závěrem žalovaný poukázal na obecnost stěžovatelových námitek. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně ji zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[13] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost a už vůbec ne ve výše citované pasáži, kde stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce přijatelnost své kasační stížnosti zdůvodňuje. Je zřejmé, že tento odstavec právní zástupce stěžovatele „zrecykloval“ z některého ze svých předchozích podání ve věcech svých jiných klientů, které nejenže posuzované věci nepřizpůsobil, ale dokonce se ani nenamáhal z něj vypustit alespoň formulace, které zjevně ani v nejmenším na nynější věc nedopadají [mj. tvrzený odklon krajského soudu od výkladu pojmu „*vážný zločin*“ ve smyslu vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kterou žalovaný v posuzované věci vůbec nevyužil a tudíž ani krajský soud se jí nezabýval]. Častým, velmi závažným nedostatkem azylového systému v ČR je nízká kvalita právního zastoupení žadatelů o mezinárodní ochranu, jejíž příčiny lze spatřovat nejen v nedostatečné orientaci advokátů, kteří v této oblasti, byť i dlouhodobě, působí, v azylovém právu, ale též v minimální pozornosti, které těmto svým kauzám věnují. Nyní posuzovaná kasační stížnost (obdobně jako žaloba formulovaná týměž právním zástupcem), je extrémním, byť bohužel zdaleka ne ojedinělým, příkladem této nekvality.

[14] I ty námitky, které lze nějakým způsobem přiřadit k posuzované věci, totiž stěžovatel formuloval velmi obecně a vágně, přičemž z velké části pouze téměř doslovně převzal žalobní argumentaci, aniž by jakkoli reagoval na její vypořádání ze strany krajského soudu nad rámec obecného konstatování, že ho považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje

pokračování

rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předeštit polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30).

[15] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Krajský soud uvedl, proč námitky uplatněné stěžovatelem neshledal důvodnými, a jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. Stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly žalovaným zjištěny, ač zjištěny být měly, resp. jaké skutečnosti žalovaný posoudil nesprávně ani v jakém smyslu pak v tomto směru pochybil krajský soud. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku sdělil, že souhlasí se závěrem žalovaného ohledně posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany z hlediska § 14 zákona o azylu. Jeho úvahu považoval krajský soud za dostatečnou, přezkoumatelnou a nevybočující z hledisek stanovených zákonem. Rozsudek krajského soudu pak nelze považovat za nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že krajský soud neshledal stěžovatelem tvrzené skutečnosti relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[16] Byť stěžovatel v kasační stížnosti zcela obecně poukazuje na to, že je v jeho případě dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona, v průběhu správního řízení (ani později) neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly alespoň potenciálně naplňovat důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu či důvody doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu. V žalobě stěžovatel zpochybňoval pouze závěry žalovaného ohledně nenaplnění důvodů pro udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a též pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) téhož zákona (v znění účinném do 30. 6. 2023). K této formě mezinárodní ochrany však krajský soud stěžovatele zcela správně upozornil (když už se jeho právní zástupce zjevně nenamáhal podívat se před podáním žaloby do aktuálního znění zákona), že s účinností od 1. 7. 2023 bylo příslušnou novelou (zákonem č. 173/2023 Sb.) písmeno d) z § 14a odst. 2 zákona o azylu vypuštěno a že vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až po tomto datu, nedopadá na jeho věc ani přechodné ustanovení dle čl. II odst. 1 zmiňovaného zákona

č. 173/2023 Sb. Podle něho se totiž pouze řízení ve věci mezinárodní ochrany zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 7. 2023) a do tohoto dne pravomocně neskončená dokončí podle dosavadního znění zákona o azylu před touto novelou. Na věc stěžovatele se tedy již použije nové znění zákona o azylu neobsahující zmiňovanou formu doplňkové ochrany. Ani na toto lapidární vysvětlení krajského soudu stěžovatel nereagoval prostřednictvím svého právního zástupce v kasační stížnosti jinak než shora uvedeným nesmyslným argumentem, podle něhož, když je „*dán důvod pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, je zřejmé, že tím spíše je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany*“, aniž by bylo zřejmé, jaký důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany má stěžovatel (resp. jeho právní zástupce) na mysli.

[17] V kasační stížnosti dále stěžovatel rovněž zcela obecně poukazuje na údajně chybné závěry žalovaného i krajského soudu ohledně nenaplnění důvodů pro udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Sám stěžovatel přitom v kasační stížnosti připouští, že zákonodárce v případě této formy mezinárodní ochrany zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu („*v případě hodném zvláštního zřetele*“) a následného správního uvážení („*lze udělit*“) (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS) a že na udělení národního humanitárního azylu tedy není právní nárok. Správní soudy přezkoumávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení národního humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou.

[18] Žalovaný v souvislosti s posouzením žádosti stěžovatele z hlediska možnosti udělení národního humanitárního azylu konstatoval, že se zabýval zejména jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Stěžovatel je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. Životní situaci stěžovatele žalovaný nepovažoval za mimořádnou, nejedná se podle něj o případ hodný zvláštního zřetele, jak vyžaduje § 14 zákona o azylu. Tento institut by podle názoru žalovaného neměl být záchrannou brzdou v případě, že cizinec vlastní vinou pozbude pobytové oprávnění. Obdobně se k dané otázce vyjádřil i krajský soud, který navíc zdůraznil, že stěžovatel neuvedl žádné mimořádné okolnosti kromě toho, že má na území ČR rodinu, stará se o děti a vodí je do školy, zatímco jeho manželka se stará o obživu.

[19] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že posledně uvedené tvrzení stěžovatel uvedl prostřednictvím svého zástupce až v žalobě, nikoliv přímo během pohovoru či v písemném vyjádření ve správním řízení. Zároveň stěžovatel u mladšího ze synů jím uváděné přítelkyně ani neprokázal, že je jeho otcem, a z ničeho neplyne, že by uváděná přítelkyně a její děti byly na stěžovateli existenčně závislé. Ve Vietnamu žijí stěžovateli rodiče, proto ani nelze dovodit, že by se stěžovatel v případě návratu do země původu ocitl bez pomoci a ve zvlášť tíživé situaci. K ostatním vazbám na území ČR stěžovatel nic konkrétního nesdělil. Je pravdou, že žalovaný se k osobním a rodinným vazbám stěžovatele vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí pouze velmi stručně a v zásadě ho odkázal na jednotlivé instituty zákona o pobytu cizinců, přičemž v pasáži týkající se § 14 zákona o azylu pouze lakonicky konstatoval, že nepředstavují důvod pro udělení národního humanitárního azylu, což Nejvyšší správní soud, zvláště za právního stavu po zmiňovaném zrušení doplňkové ochrany

pokračování

dle někdejšího § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, považuje za příliš paušalizující závěr neumožňující v odůvodněných případech zohlednit mj. nejlepší zájem nezletilých dětí. Nejvyšší správní soud ovšem vzhledem k výše uvedeným okolnostem v tomto případě neshledal v rozhodnutí žalovaného ani v rozsudku krajského soudu při posouzení této otázky natolik zásadní pochybení, aby mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu